

Stáli před tím vlakem už strašlivě dlouho.

„Asi bysme měli jít?“ povídá Dan.

„Asi?“ krčí rameny Vojta jako vždycky.

Rýsuje se před nimi cesta. Oba se snaží dohlédnout k jejímu konci. Nejspíš půjdou tím lesem?

Dan vyšel první. Šlo se jim dobře, byli jen nalehko bez bágů, ruce v kapsách. Zvláštní kraj. Skoro až jednobarevný. Stébla trávy podivnými trhavými pohyby uhýbala neslyšnému větru, který necítili. To ticho? Vše vypadalo, jako ve starém špatně natočeném filmu.

To rozcestí těsně před lesem bylo tak absurdně přirozené, že by se člověk až pousmál. Cesta mířící někam okolo polí byla pohodlná, prostorná, přímo zvala.

„Jdu tudy.“ prohlásil Dan.

„Je to tím lesem.“

„Jdu tudy.“ trval Dan na svém a udělal po cestě několik kroků. Samozřejmě, že je to tím lesem. Věděl to tak spolehlivě, tak přesně? Jenomže ten les? Bože ten LES? Nebylo snadné přiznat si, jak strašlivý strach z toho lesa má. Proč? Na vandrech prošli s Vojtou takových lesů spousty. Je to nesmysl? Tak proč ta svíravá úzkost?

„Já jdu lesem. Pojď taky?“ Vojtu pohltilo lesní šero.

„Sakra! No, jo. Počkej. Už jdu?“ - Přece tam toho vola nenechám jít samotného, ještě se mu něco stane? Dan seběhl za kamarádem.

Okamžitě zakopl. Rozbitými koleny začala prosakovat krev. Ruce probodané obrovskými trny ostružin. Polohlasně klel. Těžce se zvedal.

„Vojto!“

„Jo.“

„Počkej.“

„Jasně.“

Dan šel těžkými kroky. Bořil se do bahna. Už nejen po podrážky bot. Už do půli lýtek, po kolena. Ucítil padající písek. Sypal se mu odněkud za propocenou košili. Vlastně štěrk, bodavé padající kameny. Zaslechl dunění valících se balvanů.

„Proč nejdeš támhle tou cestou?“ Danova nervózní rozechvělá ruka se zachytila pevné Vojtovy.

„Neviděl jsem ji. Divný, ne?“ Vojtovo typické pokrčení ramen. „Tak pojď za mnou.“

Každým krokem omotávaly Danovy nohy ostnaté dráty ostružinových šlahounů, jakoby vyrůstaly ze země, jakoby ho k té zemi chtěly strhnout. Kdykoli se po nich podíval změnily se v klubka syčících hadů. Zastavil se, promnul si oči. „Sakra, sakra, sakra?“ Biče prutů a větviček ho šlehaly přes obličej i tělo. Šel proti nim tupě se zařatými zuby. Oči pověšené na podrážkách Vojtových kanad. Hlavně nepřemýšlet. - Další bolestivý pád a hrubé sklouznutí po strmém kamenitém srázu. Jako by mu to mělo sedřít kůži z těla. Úzkostně vzhlédl. Spatřil obrovského šedého vlka. Vlka?! V Čechách? Bože, to je pitomost. - Koukám na vlka, co z těch zatracených kamenů líže mojí krev! Je zvláštní dívat se takovému nesmyslu do běsnících zarudlých očí. Přelud cenící bílé tesáky. Odvrátil se, aby stanul tváří v tvář smečce stejných monster. Obrovští, rozzuření. Chystají se k útoku. - Ví o nich Vojta? Dvakrát krátce zahvízdal. Bylo to jejich smluvené varovné znamení, jenomže to jim bylo šestnáct. Odpověděl mu.

"Blbej den?" pomáhal Vojta Danovi na nohy. Kolem nich bylo všechno jen ne vlci.
"Asi přestanu chlastat?"

"Asi jo."

Dan zdvihl hlavu k pronikavému hlasitému výkřiku. Zbledl.

"Slyšíš to?"

"Asi káně, ne?"

Dan se roztřásl, nohy mu začaly podklesávat, začal se bránit neviditelným útokům dravčích spárů, ze stržených ran se řinula pálivá krev.

"Je to nějaký blbí, kamaráde?" vzhledl k Vojtovi bolestně. "Fakt blbí?"

"Pojď, támhle už svítí slunce. Jdeme?" Chytil ho vši silou za loket. Rval ho, jako kdyby se s něčím přetahoval. Danovi přibývaly šrámy.

"Hele, poběžíme. Vzpomínáš, jak jsme jako malí proběhli tu stezku odvahy? Všichni byli podělaný až za ušima?Vždyť i tohle je v podstatě jenom blbá stezka odvahy, poběž!"
Vojta vyrazil první. Dan z posledních sil za ním. Jako vždycky, jako už tenkrát.

Co viděl, co míjel při tom zběsilém bezhlavém běhu, to ví, jen Dan sám. Ale co pochopil bylo, že tímhle lesem se už nevrátí.

Zastavili se. Oddychovali. Už bylo dobře. V trávě se třpytila rosa a nekonečná dálka voněla ránem.

Šli vedle sebe mlčky.

"Já, dost pil. A vopustil syna, ženu?"

"Co?" otočil se k němu Vojta, neposlouchal.

"Nic, jenom?jsem rád, že jsem šel s tebou."

Zastavili se.

"Ty, Dane, já už musím jít?" řekl tiše Vojta a zalomil Danovi palec. Zvláště se na sebe podívali.

"Jasně?"

"Kdyby něco, tak pískni."

"?nebo ty." Dan se díval za Vojtou, který mu opět zmizl v lese. Lese? Jeho cesta to nebyla. Vykročil po té své zalité sluncem ke svému novému ránu.

"Vítáme Šípkové Růženky. Už jsme o vás měli strach. Nehorázně si to přežije nehodu vlaku se slabým otřesem mozku a prospal by půl života."

Nemocniční pokoj, kapačky, hadičky, hezká sestřička, dobře naladěný doktor?

"Tak kdepak jste se nám to toulal, chlape?"

"Já?...Kde?" A Vojta unaveně pokrčil rameny.